

LBRIS

We know
books

MIRELA PUIU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

CUPRINS

APOSTOLII

Chemarea	9
„Cel fără de vicleșug”	21
„Oriunde mergi, du-te cu toată inima!”	45
„Cea iubită”	66
„Vino și vezi!”	75
„În numele Tatălui și al Fiului”	85
„Puterea creației”	101
„A pune sau a nu pune la îndoială”	123
Din nou împreună.....	141

GABRIEL

Originea lucrurilor	149
„Cinstește pe tatăl tău”	152
Paradisul și păcatul	159
După potop, de la zero.....	166
Străbunicul „al lui 27”.....	172
Refacerea lumii	178
Pe urmele fiului	183
Confruntarea părinților	189
Sfârșitul poveștii	195

VALENTINA

Partea I	199
Partea a II-a	236
Partea a III-a	271

Chemarea

Împinse ușa grea a bisericii cu toată puterea și abia reuși să o miște cât să se strecoare prin deschizătură. Slujba începuse. Ca de obicei, erau doar câțiva oameni în biserică. La prima vedere, nu mai mult de zece. Se așează în partea femeilor. Nu știa exact de ce, dar parcă așa își amintea că e obiceiul. Nu știa nici cum ajunsese să vină la biserică. Ba asta știa.

Începuse când îi apăruseră diferite frici legate de sănătate și își căuta echilibrul interior. Inițial încercase prin propriile puteri, apoi mersese la psihiatru, apoi la psiholog și, în cele din urmă, și la biserică. Spera ca toate acțiunile astea la un loc să-i readucă încrederea. De la biserică avea cele mai puține așteptări, dar ideea unui ritual periodic chiar îi trezea interesul. Poate era și un fricel de credință, cum îi plăcea să-și spună, sau poate ditamai funia, cum refuza să creadă. În fine, ceva era acolo. Când a primit sfatul să asiste la Sfântul Maslu, slujba dedicată celor bolnavi, i s-a părut cum nu se poate mai potrivit.

Prima slujbă i-a adus sentimentul că se afla într-un loc cunoscut, cu oameni, mirosuri și sunete familiare. Mai puternică a fost însă senzația de libertate, de lipsă de control, de renunțare la autocenzură. Aproape că făcuse un atac de panică. Inima îi bătea ca un clopot, palmele îi

transpiraseră. A vrut să se ridice să plece, dar s-a încurajat și a decis să mai reziste. Odată cu gândul renunțării, totul s-a liniștit în minte. S-a instalat o răcoare plăcută în corp, iar familiaritatea pe care o simțise la început s-a accentuat. Timpul dispăruse. Ritualul se desfășura în afara lui.

A continuat să meargă în fiecare vineri, timp de câteva luni, până când i-a murit tatăl. Atunci „s-a supărat” pe Dumnezeu și, mai bine de trei ani, toate interacțiunile cu biserica au fost impersonale, simple uzanțe sociale.

Acum nici nu știa de unde revenise chemarea. Era la coadă, la supermarket, când bătrâna din față întreabă cu îngrijorare dacă este joi sau vineri.

— Vineri.

— Să mă ierte Dumnezeu că am uitat și de Sfânta Vineri cu atâtea pe cap, spuse femeia făcându-și o cruce mare.

Când ieși din magazin cu câte o plasă în fiecare mână, în loc să o ia la stânga spre casă, o luă pe drumul spre biserică. În curtea spațioasă, un bărbat cu o statură impunătoare vorbea la telefon, plimbându-se agitat în cerc. Vocea îi era șoptită și privirea ținută spre ușa bisericii.

După ce intră cu greu, îi trebură câteva minute să scape de întrebarea: „Ce m-a apucat așa dintr-odată, iară?!” În cele din urmă se liniști și, la fel ca prima oară, sentimentul de eliberare reveni cu aceeași intensitate și aceeași putere aducătoare de liniște sufletească. Brusc, cei 200 de metri pătrați ai bisericii căpătară proporțiile întregii lumi, ca un fel de arcă a lui Noe. Regăsea acolo tot ce avea nevoie.

„Și mai exact ce?”, încercă să intervină partea pragmatică.

„N-are niciun nume *ce-ul* ăsta, e doar partea care-ți lipsește”, veni argumentul mistic.

„Ceva trebuie să fie...”

„Chiar este *ceva*.”

Ca să pună capăt gândurilor, își îndreptă privirea asupra celorlalți. Recunoscă instinctiv aceeași stare, cea a unor oameni conștienți de existența lor. Chiar și preotul, care probabil repetase slujba de mii de ori, părea „contaminat”. Te lega prin gesturi. Din când în când ridica privirea din carte și se uita direct în ochii celor aflați în biserică. După părul și barba albă, să tot fi avut în jur de 70 de ani, după suplețea mișcărilor, poziția dreaptă a corpului și vocea clară, nu mai mult de 50. Dădea fiecare pagină atingând mai întâi colțul din dreapta sus, cobora apoi cu degetele ca într-o mângâiere până în colțul de jos și, după o ezitare sau două, se încumeta să meargă mai departe la altă pagină. Se muta, înainte și înapoi, cu tot cu cartea din care citea, de la amvon la *masa oamenilor* pe care era așezată o pâine, o sticlă de ulei de măsline, un bol cu mir și un bețișor de ureche în el, pomelnicele celor prezenți, pe care scriseseră numele persoanelor cărora le doreau sănătate, și lângă ele câteva hârtii de 5 sau 10 lei, semne materiale de recunoștință. Uneori preotul lăsa cartea din mână și stingea câte o lumânare aflată pe terminate sau băga mâna în buzunarul de sub patrafir și scotea câte o bobită de tămâie pe care o puneă încetișor peste cărbunii din cădelnița atârnată de un stativ. Imediat ieșea un fum subțirel și grăbit și un miros plăcut, sporind relaxarea enoriașilor, care se închinau automat.

Se obișnuise cu ritualul și acum îi era mai ușor să urmărească și sensul celor auzite, dar și să se închine sau să se așeze în genunchi când trebuia. La atingerea

și păstrarea smereniei ajuta și răcoarea din biserică. Ar fi vrut să intre și mai mult în stare, dar curiozitatea, ca un țânțar agitat, întrerupea procesul și, pe nesimțite, se trezea cu privirea asupra celorlalți.

Foarte aproape de masa preotului, o mamă cu o fiică, peste 50 de ani și în jur de 16 ani, așa păreau. Nu le vedea fețele. Când îngenuncheau, grupul lor semăna cu două trunchiuri de copac tăiate aproape de rădăcină – unul, bătrân și uscat, celălalt, deși tânăr, se nimerise lângă cel bătrân și fusese și el sacrificat din nebagare de seamă. Grupul statuar „Mamă și fiică”, lipi o etichetă imaginară de laterala unuia dintre pantofii mamei.

La doi pași de ele, o geacă argintie, imensă, pe un corp de femeie cu picioare lungi și subțiri, cu cizme tot supradimensionate și tot argintii. Foarte cochetă, dar fără să fie arogantă. Vârsta incertă, la fel de bine 30 de ani, la fel de bine și 50. I se păru că emana relaxare, ba chiar prea multă pentru tipul de slujbă la care asista. Te gândești că oamenii care sunt zdrobiți de sentimentul neputinței față de cineva drag caută o dublă salvare. „Zâna argintie” ar fi o poreclă bună pentru ea. Din când în când își arunca privirea către grupul bărbaților, încercând parcă să identifice pe cineva anume.

Ajunsa la propria persoană, se jenă de hainele puse la întâmplare: o pereche de pantaloni negri cu care stătea prin casă, pentru că se roseseră tivurile de jos, un palton cam scămoșat pe care îl purta numai „prin cartier”, nemachiată, cu părul strâns la întâmplare într-un coc. Își aduse aminte de mama ei, care nu ieșea niciodată fără să se asigure că ținuta și expresia feței erau îngrijite. Ba mergea și mai departe, nu părăsea casa până nu așeza fiecare lucru la locul lui. „Cine știe ce se poate întâmpla!”, răspundea

la acuzele privind obsesia de control. Acum, tipul ăsta de comportament nu i se mai părea așa fără logică. De la o vreme își tot puna întrebări cu privire la „stilul” său: nici femeie, nici bărbat, nici adult, nici copil, câte ceva din toate în funcție de context, dar asumate cu încăpățânare. „Un Berbec sau un miel?”, încercă să-și rezume caracterizarea.

În partea bărbaților, cel dintâi care îi atrase atenția a fost bătrânul de lângă preot. Părea de-al casei sau, mai bine zis, de-al bisericii. Semăna cu figura lui Dumnezeu, imaginea aceea clasică din cărți cu bătrânul cu păr alb până la umeri și mustață și barbă sure. Dacă n-ar fi fost foarte slab și ușor adus de spate, i-ai fi putut confunda aura de ansamblu și cu cea a lui Moș Crăciun. Îi sorbea vorbele preotului. „Sosia lui Dumnezeu”, să-i zicem, fără nicio supărare.

Sprijinit de un braț al scaunelor de pe perete, bărbatul care vorbea mai devreme la telefon în curte, un fel de imagine tânără a bătrânului Dumnezeu din fața sa, neras de câteva zile, cu şuvițe de păr care îi acopereau fruntea, înalt sau doar drept ca un copac. „Frumușelul”, „Cel cu potențial”, ce să mai.

Lângă acesta, varianta excesiv de îngrijită a unei persoane, un tip ras proaspăt, părul periuță, nodul de cravată perfect pe cămașa albă de sub vestă, de statură mică, un corp compact, bine înrădăcinat pe picioare. Nimic nu era lăsat la întâmplare, nici în vestimentație, nici în gesturi și, probabil nici în gândire. Clar, genul „Tocilarul” clasei, căruia îi este greu să înțeleagă ce anume îi lipsește pentru a fi pe placul celor din jur.

În spatele lui, o prăjină de om, un tânăr în jur de 20-25 de ani, în blugi și hanorac negri, cu doi cercei într-o ureche și un telefon între palme, pe care îl tot rotea dintr-o parte în alta. De altfel, aceasta era singura mișcare de minute în șir. „Omul viitorului” o să-i spună, ca să nu folosească celebrul clișeu „Tânăra speranță”. Văzu cum îl extrage din lumea virtuală privirea „Zânei argintii”. E uimitor cum simți că te privește cineva fără să vezi exact. Aproape un miracol, ca și cum am avea ochi la spate.

Când în dreptul femeilor, când în cel al bărbaților, un bărbat între două vârste, cu ochelari fumurii, se agita, negăsindu-și locul. Împietri brusc, ca în jocul acela din copilărie, când cineva striga „bisa închisă” și toți copiii înlemneau. Dintr-odată, posibil să-i fi venit amintirea strigătului „bisa deschisă”, țâșni de lângă „Omul viitorului” și se îndreptă glonț către grupul statuar „Mamă și fiică”. Femeia își ridică amenințător privirea din pământ. Fata îi făcu și ea un semn discret să rămână pe loc. Amândouă ridicară mâinile, arătându-și lumânările. Soția își întoarse capul spre ieșirea din biserică, iar bărbatul păru să înțeleagă imediat că trebuie să meargă să cumpere și el lumânări. Pe scurt, conceptul perfect de „Soț”.

Toată această conversație fără cuvinte îi aminti că nu cumpăraseră nici lumânări și nu scrisese nici acatistul de dat părintelui pentru a pomeni în rugăciunile sale pe apropiații aflați în suferință. O porni încet spre locul unde se vindeau lumânări, tămâie și alte lucruri bisericești.

La câțiva pași de taraba cu de toate, rămase uimită. În lumina difuză, vânzătorul era chiar „Sosia lui Dumnezeu”, bătrânul pe care îl analizase cu câteva

minute mai devreme. „Când să fi ajuns așa repede aici?”, se miră. Își întoarse privirea către masa preotului, dar „Sosia lui Dumnezeu” era tot acolo. Se uită din nou la vânzător... Una și aceeași persoană, cu aceeași figură și aceleași haine. „Nu se poate!” Repetă gestul de câteva ori până se convinse că sunt două persoane distincte. Nu mai văzuse niciodată doi adulți gemeni și, cu atât mai puțin, doi bătrâni gemeni identici. „Sosia lui Dumnezeu nr. 1” și „Sosia lui Dumnezeu nr. 2”.

Preotul se pregătea pentru o nouă rundă de miruit, așa că se grăbi să lase un leu și să ia o lumânare. Se întoarse la timp să primească atingerea bățului de ureche, muiat în mir. Credincioșilor li se făcea câte o cruciuliță invizibilă pe fiecare mână și pe frunte.

Revenit la masa lui, preotul ridică Sfânta Biblie și, pe neașteptate, se îndreptă cu cartea către grupul „Mamă și fiică”. Părintele apropie cartea de fața mamei, indicându-i un loc anume și îndemnând-o să se ridice și să se întoarcă spre restul oamenilor. În același timp se ridică și fiica, dar mama îi apăsă ușor umărul, și trupul tânăr rămase ingenunchiat. Femeia făcu câțiva pași spre amvon pentru mai multă lumină și începu să citească. Ceilalți din biserică își ridicară gâturile ca puii la chemarea cloștii. Surprinzător, glasul era clar, ușor alert, cu un ton sigur și plin de încredere. Citea despre una dintre minunile lui Iisus în postura de salvator al celor bolnavi.

— Amin! încheie preotul, luându-i cartea din mână.

După câteva secunde, femeia aruncă o privire fugară în jur, căutând parcă efectul vocii sale asupra celor prezenți. Apoi, rușinată, se aplecă și mai mult, să nu cumva să prindă vreun semn evident de la ascultători.

Următoarea dată când se repetă ritualul, preotul îi întinse Biblia „Soțului”. Urechile tuturor se lungiră pentru a înțelege vocea stinsă, cu poticneli și bâlbâieli din loc în loc. Nu pricepură mai nimic, dar toți își păstrară aceeași aură de smerenie.

— Amin! puse capăt lecturii slujitorul lui Dumnezeu.

Slujba continuă, toată lumea mai primi câte o rundă de miruire și veni din nou momentul lecturii din public, dar părintele nu mai alege pe cineva, ci întreabă cu glas tare:

— Cine este gata să ne citească din Cartea Sfântă?

Capetele se lasară în jos automat, mimând comportamentul de la școală când profesorul vrea să știe cine „s-a pregătit pentru azi”. Și ea făcu la fel în prima clipă, dar imediat trase aer adânc, scoase bărbia din piept, iar mâna i se ridică involuntar. Porni cu pași mici spre preot, și el spre ea. Se întâlniră la jumătatea drumului. La fel ca mai devreme, îi arătă pasajul pe care trebuia să-l citească și rămase în preajma ei. Își auzi vocea tremurândă și nu-i venea să creadă de unde atâta emoție, aproape de plâns. Cuvintele pe care le rostea nu aveau niciun sens. Încercă să se concentreze, dar apropierea preotului îi sporise la maximum toate simțurile – îi mirosea și mai puternic a tămâie și a fum, dar și a pâine, a haine. Distingea fiecare fâșâit, iar literele din carte creșteau sub ochii ei. Nu era prima dată când vorbea în fața unor necunoscuți, dar era prima dată când avea trac. Dar îi plăcea! Îi plăcea la nebunie! Când termină, îi păru rău. Ar fi vrut să primească o nouă însărcinare. Atunci, pe loc! I se aprinsese focul și o inunda nevoia să-l crească.

Continuă însă cu aceeași rutină: citirea și miruirea din partea preotului, respectiv ascultarea îngenunchetă a credincioșilor. Când le veni din nou rândul să citească liber, se oferă fără să mai aștepte rugămintea preotului. Pe măsură ce duceau la capăt această sarcină, cei care citeau se și transformau, fizic și psihic. Corpul acestora, abandonat până atunci, își păstrase poziția de rugăciune, dar acum era activ, gata să intervină. Schimbarea stării de spirit se observa în privire. Ochii lor nu mai erau pierduți într-un soi de transă, căpătaseră putere, viață, chiar „spirit divin”, ar fi spus părintele.

Ultimul ritual al slujbei consta în citirea acatistelor de către preot care, întors cu spatele la credincioși, lua pe rând fiecare hârtiuță și rostea pe nerăsuflăte cât mai multe nume posibile. În pauzele de respirație, spunea câte un Amin sau urări de sănătate. După ce termină, își strânse conștiincios toate lucrurile, le așează unul peste altul și se întoarce cu fața. Mâna dreaptă și-o sprijini deasupra buricului și pe stânga peste ea, trase ușor aer în piept și rosti:

— Știți ce s-a întâmplat cu dumneavoastră astăzi, aici, în această după-amiază? Ați devenit apostoli.

Oamenii își ridicară capetele, își îndreptară corpurile și privirile li se aprinseră.

— Timp de sute de ani, femeile nu au avut voie să citească în biserici din cărțile sfinte. Nici bărbații, dacă nu se pregăteau în acest sens. Doar apostolii sau *citeții*, cum mai erau denumiți în trecut, puteau să citească. Ei făceau parte din primul nivel de inițiați. Dumneavoastră, recitând astăzi din Sfânta Scriptură, ați parcurs ritualul de inițiere. Și oricărui preot îi este permisă taina inițierii.

Timp de câteva minute le făcu un scurt rezumat al gradelor din sistemul religios, dar și al celor mai importante etape din evoluția bisericii. Cu fiecare cuvânt îi atrăgea în lumea lui, cu fiecare cuvânt îl simțeau mai aproape. Inconștient, le apărură și sentimentele de siguranță, de apartenență, dar și cele de responsabilitate, care pentru unii nu erau tocmai comode și de aceea le evitară în ultima clipă. Parcă simțind că începe să-i piardă, preotul se grăbi să încheie, risipind orice disconfort. Cel puțin în aparență.

— ...Astfel ați devenit apostoli, apostolii lui Iisus. Fie că vă doriți sau nu, acționați în vreun fel sau nu, de acum sunteți apostoli. Dacă vă numărați, în afară de mine și cele două ajutoare avute, veți constata că ați fost 7 oameni în această seară, exact numărul sfânt. Pe timpul slujbei au mai intrat și au mai ieșit persoane din biserică, dar numai dumneavoastră ați rămas până la final și ați primit harul lui Dumnezeu. Luați cu dumneavoastră această nouă stare sufletească și în afara sfintei noastre biserici! Purtați-o printre ceilalți! Păstrați-o! mai adăugă el.

Preotul rămase nemișcat, căutând privirea fiecăruia dintre cei prezenți pentru ultima dată în ziua aceea. Abia apoi făcu semnul crucii asupra tuturor și, lăsându-și capul în jos, rosti încetisor: „Mergeți cu Dumnezeu!”

„Soțul” țâșni primul de la locul lui și, fără să se uite în stânga sau dreapta, se îndreptă spre ieșire. Îl auziră cu toții izbindu-se de ușă. Restul celor rămași se așezară în șir indian pentru a săruta Sfânta Scriptură de pe masa părintelui și a rupe o bucățică din pâinea muiată în ulei, acum sfântă. După aceea, fiecare se îndreptă către icoanele de la altar și se închină, zăbovind câteva secunde în fața lor.

„Sosiile lui Dumnezeu” sau „Ajutoarele preotului” se apucară să strângă lumânările rămase și să le mute suporturile. Luară și podiumul de la care citise preotul și îl așezară într-un colț întunecat, iar când ultimul credincios sărută Biblia, cei doi gemeni apucară masa, fiecare de câte un capăt, și o mutară într-o laterală. Preotul scoase capul pe una dintre ușile altarului și făcu un semn către cei doi. Una dintre „Sosiile lui Dumnezeu”, care părea a fi vânzătorul, se grăbi să meargă la el. Cu capul ușor plecat către urechea acestuia, părintele îi dădu mai multe indicații. După niciun minut, „Sosia” se grăbi să îndeplinească misiunea. Cu pas sprinten străbătu biserica până la masa cu suveniruri, căutând ceva. Când găsi, se întoarse cu o expresie de mulțumire la fratele său. Se sfătuiră o clipă și se îndreptară către fiecare credincios. Le întinseră câte un cartonaș cu imaginea unui apostol și câte o hârtiuță și un pix pe care să-și treacă numărul de telefon... „Pentru grupul de WhatsApp care vine la Sfântul Maslu. Să ținem legătura între noi. O să fie și părintele”, șopteau ei diferite explicații. Curios, nu întrebă nimeni nimic și nici nu se opuse. Își scriseră cu toții datele.

Deși își încheiaseră ritualurile pe rând, rămăseseră toți în biserică, cu excepția „Soțului”, ca și cum s-ar fi așteptat unii pe alții. Niciunul nu voia să fie „spărgătorul de gașcă”. Când nu mai găsiră niciun rost să se învârtă încoace și încolo, se strânseră la ușă, iar „Cel cu potențial” apăsă cu putere clanța mare din fier, dar nimic. Nicio mișcare. Bărbatul se fâstâci pentru o secundă și încercă din nou. Își ținu respirația și se împinse cu tot corpul în lemnul masiv. Tot nimic. Pentru o fracțiune de secundă se întoarse către ceilalți. Imediat se lipiră și alții de ușă și împinseră a treia oară. Un hârșcâit care se transformă

În ecou îi anunță că ușa e gata să cedeze. Cei rămași în spate se repezără să împingă și ei cu mâinile și reușiră să miște bariera de lemn 50 de centimetri, cât să se strecoare prin deschizătură.

Pentru că nu contribuise cu nimic la efortul comun, din cauza celor două plase care îi ocupau mâinile, se simți obligată să spună ceva înainte de a se risipi grupul în negura de afară.

— A fost destul de greu să ieșim. O fi și ăsta un semn...